

FREE CINEMA

88

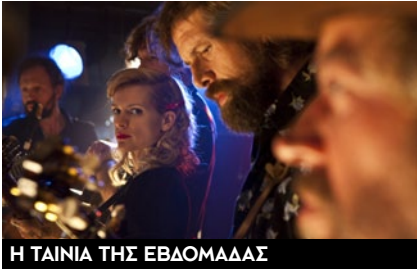
28 NOEMBPIOY 2013



TILL DEATH
DO US PART.



28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2013



Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

THE BROKEN CIRCLE BREAKDOWN



THE HUNGER GAMES: ΦΩΤΙΑ



Η ΤΕΛΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ



Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ



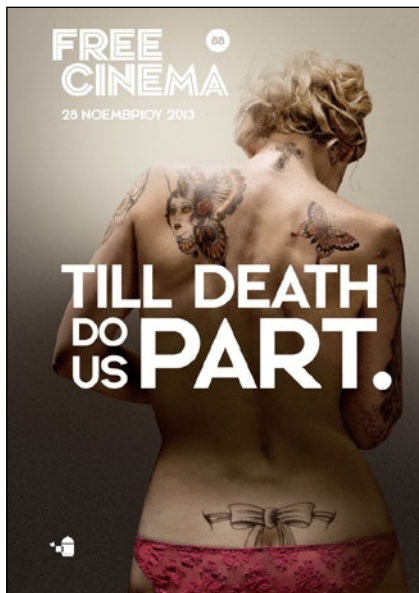
DIANA

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ



28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2013



**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #88
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης



FOLLOW US ON



© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Όπως οι κατσαρίδες υποτίθεται πως θα επιβιώσουν μιας πιθανής, μελλοντικής πυρηνικής καταστροφής του πλανήτη μας και της ανθρωπότητας ολάκερης, έτσι και αυτό το είδος θα παραμείνει ζωντανό και «με τη νίκη» στο κινηματογραφικό τοπίο, ως το τέλος. Ξέρεις, για παιδιά...

Ψάξε να βρεις ταινία που συνεχίζεται σε σινεμά της προκοπής μετά από 3 ή 4 εβδομάδες προβολής. Θα κάνεις «ταξίδι» στο λεκανοπέδιο (και σε όλη την Ελλάδα, ακόμη...). Σκέψου μια παιδική, animated ταινία. Οποιαδήποτε αυτού του είδους. Θα την βρεις να παίζεται και **μήνες** αργότερα!

Το τελευταίο δείγμα κοινού που θα επιτρέψει στα σινεμά να υπάρχουν για πάντα, ίσως, είναι εκείνο των ανήλικων θεατών που έχουν τη δύναμη να κουβαλήσουν τους γονείς τους σε **όποια** animated ταινία έχει πέσει στην αντίληψή τους. Είναι τρομακτικό. Εσείς ποτέ δε θα την ξέρετε, εκείνα, όμως, γνωρίζουν τα πάντα

γι' αυτές, από εβδομάδες και μήνες πριν! Και, φυσικά, δεν έχουν ένα κάποιο ποιοτικό κριτήριο. Έτσι, έχουμε δει να ανοίγει με πρωτιά στο ελληνικό box-office η... Barbie (ουκ ολίγες φορές, κι ας είναι προϊόν που προοριζόταν για την αγορά του DVD αποκλειστικά...). Έτσι, τρέμουμε από τώρα στην ιδέα του τι εισιτήρια πρόκειται να κάνει σε τούτο το weekend το... **«Ο Gummy Bear Σώζει τον Άι Βασίλη»!**

Δεν έγινε δημοσιογραφική προβολή για το «φιλμ». Ίσως για να αποφευχθούν εκδηλώσεις βίας, δολιοφθορές ή εμπρησμός αιθούσης στο κέντρο της Αθήνας. Ίσως γιατί μερικές φορές η διανομή επιχειρεί να μπει στη θέση μας και αντιλαμβάνεται τις **δραματικές** πτυχές του επαγγέλματος του κριτικού κινηματογράφου. Οι γονείς δε γνωρίζω πώς θα συμπεριφερθούν μπροστά σε αυτό το τρομακτικό κρούσμα (δες το trailer, αν τολμάς!). Υποψιάζομαι, όμως. Η παιδαγωγική θα σηκώσει τα χέρια ψηλά. Ιδού μια καλή ευκαιρία για στοιχήματα ως την ερχόμενη Δευτέρα...

Ηλίας Φραγκούλης



ΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ (2012)

(THE BROKEN CIRCLE BREAKDOWN)



Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Φέλιξ Βαν Γκρούνινγκεν

Καστ
Βέερλε Μπάτενς,
Γιόχαν Χέλντενμπεργκ,
Νελ Κατρίσε

Διάρκεια
111'

Διανομή
SEVEN FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Η Ελίζε και ο Ντιντιέ γνωρίζονται, ερωτεύονται, γίνονται ένα, αποκτούν κι ένα παιδί, αλλά μια μεγάλη αρρώστια έρχεται να δοκιμάσει τα όριά τους, ακόμη και την Πίστη τους.

«Μπορούμε να συμφωνήσουμε σε κάτι; Θα κλαίμε στο σπίτι...». Είναι ένα από τα ελάχιστα πράγματα που ζητά από τον Ντιντιέ η Ελίζε, σε όλη τη διάρκεια των «Ραγισμένων Ονείρων». Δεν πρέπει να κλαίει μπροστά στο παιδί τους, όποτε επισκέπτονται το νοσοκομείο στο οποίο κάνει χημειοθεραπείες - ακριβώς όπως δε θέλουμε κι εμείς να κλαίμε στην αληθινή ζωή μας. Παραλληλίζοντας το σπιτικό μας με το σινεμά, όλοι μας κατανοούμε (και ενίοτε αποζητάμε) αυτή την ανάγκη στο «ιδιωτικό» ξέσπασμα, μακριά από τα βλέμματα του υπόλοιπου κόσμου ή μέσα στην ασφάλεια του σκοταδιού της κινηματογραφικής αίθουσας. Ναι. Σε αυτό το φιλμ **θα κλάψεις**. Δε γίνεται διαφορετικά.

Η ιστορία της ταινίας είναι ένα άγριο μελό με σαφώς αναμενόμενα κλισέ. Το ζευγάρι που ερωτεύεται, το παιδί που έρχεται, η δοκιμασία του καρκίνου που χτυπά την πόρτα τους επτά χρόνια αργότερα, τα κομμάτια της ζωής που προσπαθούν να κρατήσουν ενωμένα για το υπόλοιπο του θνητού τους βίου. Δεν υπάρχουν πολλά μυστικά στην αφήγηση, καθώς ο Φέλιξ Βαν Γκρούνινγκεν έχει επιλέξει από τα πρώτα λεπτά τού φιλμ να σε πηγαίνει μπρος-πίσω, πετυχαίνοντας, παραδόξως και με ιδιαίτερο ταλέντο, να φορτίσει τη δράση με ακόμη περισσότερη συγκίνηση.

Η **αντίθεση** της ευτυχίας και της αγάπης χτυπάει (μη σου πω πλακώνει...) περισσότερο βαθιά τον ψυχισμό τού θεατή όταν συγκρίνεται διαρκώς με τα (σωματικά) απομεινάρια αυτών των δύο ανθρώπων: της tattoo artist Ελίζε, μ' ένα κορμί γεμάτο από εμπειρίες, δόσιμο καρδιάς, τραύματα πιθανότατα, αλλά και ομορφιά που έχει αποτυπωθεί επάνω της με μελάνι, δίπλα στον Ντιντιέ, μουσικό μιας ανερχόμενης

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Δράμα οικογένειας που τραγουδάει country. Υπάρχει Θεός.





bluegrass μπάντας που δε φαίνεται να στέριωσε ποτέ του σε σοβαρή σχέση. Οι στιγμές που αγαπιούνται και συνειδητοποιούν πως θα μείνουν μαζί συνοδεύονται σχεδόν πάντα από συγκρούσεις, που καταλαγιάζουν και από τους δύο μαζί, με υποχωρήσεις κοινές και εμπιστοσύνη, ακόμη κι όταν η Ελίζε τού λέει πως είναι έγκυος. Εκείνος θα το βάλει στα πόδια, για να επιστρέψει λίγο αργότερα με υλικά και εργαλεία που θα χρειαστεί για να φτιάξει το σπίτι στο οποίο πρέπει να ζει μια οικογένεια, όχι ένα τροχόσπιτο - «φωλιά» του έρωτά τους, πια. Λίγα λεπτά μονάχα χωρίζουν αυτή τη χαρά από τη δυστυχία και την οδύνη στο φιλμ. Και αυτό δεν είναι, πλέον, ένα μελό που παίζει με τα συναισθήματά σου. Είναι ένα έργο σκληρό, κυνικό, με μια δόση ασέβειας προς την αγάπη μιας κάποιας Πίστης, που αποκλείεται να είναι δίκαιη μπροστά σε τόσο ανθρώπινο πόνο.

Ναι, η ζωή κάνει τον κύκλο της, όλοι το γνωρίζουμε. Όταν, όμως, αυτός ο κύκλος «σπάει», ο πόνος γίνεται διπλός (για εκείνους που θα φτάσουν ως το τέλος της «διαδρομής»). Και εκεί είναι που τα «Ραγισμένα Όνειρα» γίνονται μια αληθινή δοκιμασία για το θεατή.

Η πρόταση του Βελγίου για τα ξενόγλωσσα Όσκαρ του 2014 (προσωπικά, δεν έχω δει καλύτερο φιλμ για αυτό το βραβείο φέτος), πλήθος υποψηφιοτήτων (στις περισσότερες κατηγορίες από κάθε άλλη ταινία) για τα επερχόμενα βραβεία της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου, μια ερμηνεία - αποκάλυψη από τη Βέερλε Μπάτενς, τραγουδιστικά «ιντερλουδία» που ενίοτε λειτουργούν ως «παυσίπονο» ή σε γεμίζουν με ακόμη πιο έντονη μελαγχολία, ένα πειστικότερο rollercoaster συγκίνησης που θα αφήσει εποχή στο είδος του, το «Ραγισμένα Όνειρα»



έχει ελάχιστα ψεγάδια (το ασαφές παρελθόν στο σχεδιασμό των χαρακτήρων και ειδικότερα της Ελίζε, την αντι-αμερικανική έκρηξη - αναφορά κατά του Τζορτζ Γ. Μπους) που χάνονται με ευκολία και ειλικρίνεια μέσα στους **λυγμούς** του φινάλε.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Δραματικό crowdpleaser που θέλει κότσια για να το αντέξει κανείς σε αίθουσα, χτυπάει στο γνωστό «σκόπελο» του θέματος της αρρώστιας, τον οποίο αποφεύγει ο μέσος θεατής, χάνοντας συχνά πραγματικά φιλμικά διαμάντια όπως αυτό εδώ. Εάν αυτό που ζητάς να δεις είναι το καλύτερο μελόδραμα των τελευταίων χρόνων, μην του γυρίσεις την πλάτη. Προειδοποίηση: δε θα μείνει στεγνό μάτι στην αίθουσα!



THE HUNGER GAMES: ΦΩΤΙΑ (2013)

(THE HUNGER GAMES: CATCHING FIRE)



Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Φράνσις Λόρενς

Καστ

Τζένιφερ Λόρενς,
Τζος Χάτσερσον,
Γούντι Χάρελσον,
Λιάμ Χέμσογουορθ,
Ελιζαμπεθ Μπανκς,
Σαμ Κλάφλιν,
Ντόναλντ Σάδερλαντ,
Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν

Διάρκεια

146'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Ο προκλητικός τρόπος με τον οποίο η Κάτνις κέρδισε τους 74ους Αγώνες Πείνας, σώζοντας ταυτόχρονα τη ζωή του Πίτα, έγινε η φωτιά που άναψε το φιτίλι της επανάστασης στις 12 καταδυναστευμένες Περιοχές του Πάνεμ. Στις παραμονές των ελετειακών 75^{ων} Αγώνων, ο Πρόεδρος / δικτάτορας Σνόου απειλεί αυτοπροσώπως την Κάτνις με κανονικό πόλεμο, αν δεν πείσει τον κόσμο πως δρα ως τυφλή από έρωτα κορασίδα και ουχί ως αντάρτισσα.

Το δεύτερο, ομότιτλο βιβλίο της Σουζάν Κόλινς (προτού το άνευ εύκολων λύσεων, απαντήσεων, ηθικοπλαστικών διδαγμάτων και αναίμακτων happy end, πραγματικά σπουδαίο «Mockingjay / Κοτσυφόκισσα» - που στο σινεμά θα μεταφερθεί σε δύο μέρη - κλείσει αποστομωτικά την τριλογία της) είναι σαφώς καλύτερο από το πρώτο. Ομοίως, αυτό το φιλμ του Λόρενς («**Ζωντανός Θρύλος**»), που φέρει τις υπογραφές των Σάιμον Μποφί («127 Ώρες») και Μάικλ Άρντ («Τοy Story 3») στο σενάριο, αφήνει το δια χειρός Γκάρι Ρος προηγούμενο να... φάει τη σκόνη του.

Όπως στο χαρτί, έτσι και στο κινηματογραφικό πανί, ο μύθος του Πάνεμ αρχίζει να αποκαλύπτει περισσότερες διαστάσεις και να αποκτά τη δική του, ξεχωριστή ταυτότητα. Συγκρίσεις με pop ή / και cult φαινόμενα σαν τα «**Battle Royale**» και «**The Truman Show**», που κατά τους περσινούς «Αγώνες Πείνας» έγιναν (δικαίως) κατά κόρον, πλέον δεν αρκούν ή είναι εντελώς άστοχες. Όχι μόνο γιατί αυτή τη φορά στην αρένα δε ρίχνονται παιδιά. Το πώς το θέαμα μαζικής κατανάλωσης μπορεί να γίνει το απόλυτο όπλο άσκησης εξουσίας, παραμένει κεντρικός προβληματισμός τής αφήγησης. Δίπλα σε αυτόν, όμως, έρχονται να προστεθούν και άλλοι, εξίσου σημαντικοί και επίκαιροι στους κοινωνικοπολιτικά ταραγμένους καιρούς που ζούμε. Τώρα που η εκ ΜΜΕ, διαδικτύου και social media υπερ-πληροφόρηση τείνει να μπερδεύει αντί να

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Αυτό με τα δύο πιτσιρικά με τα αστεία ονόματα, που τα ξαμολάνε σε κάτι ωραία τοπία και σφάζουν συμπαίκτες για να κερδίσουν σ' ένα παιχνίδι, τώρα με ακόμη πιο «πατρινό καρναβάλι για πάντα» στολές και «όχι στη βία» αιματάκι.



ξεκαθαρίζει, να ευνοεί το μονόλογο αντί το διάλογο, εκμηδενίζοντας τα όρια ανάμεσα στη δημόσια και την προσωπική ζωή.

Είναι πλέον ξεκάθαρο πως για την Κάτνις και τον Πίτα η ανάγκη τού να ζουν δύο διαφορετικές ζωές (μια για τις κάμερες και μια για τους εαυτούς τους) είναι ζήτημα επιβίωσης. Μόνο που αυτή η τραμπάλα είναι δύσκολη. Οδυνηρή. Ανεξέλεγκτη. Οι κοινές, εφιαλτικές εμπειρίες τούς ενώνουν, ενώ η εικόνα των ερωτοχτυπημένων Νικητών, που υποχρεούνται να συνθέσουν για τα μάτια του κόσμου, μοιραία τους χωρίζει. Έφηβοι που αναγκάστηκαν να ωριμάσουν βιαίως, πασχίζουν να καταλάβουν πού σταματά ο ρόλος και πού αρχίζει το «είναι», πού το ψέμα και πού η αλήθεια, πού η λογική και πού το συναίσθημα, πού ο εγωισμός και πού η ευθύνη, πού ο εχθρός και πού ο σύμμαχος. Και κάπως

έτσι τεστάρουν τα όριά τους. Ανακαλύπτουν το τι είναι διατεθειμένοι να κάνουν. Και αν όχι το γιατί, τουλάχιστον το για ποιον το κάνουν. Καθώς γίνεσαι μάρτυρας σε αυτόν τον έσωθεν και έξωθεν αγώνα τους, έρχεσαι αντιμέτωπος με το ανυπέρβλητο γκρίζο της ανθρώπινης φύσης και συνειδητοποιείς. Πως οι πραγματικοί ήρωες δεν είναι ηγέτες. Είναι διστακτικά, ταπεινά πλάσματα, φορτωμένα αβάσταχτες ενοχές, ορατές και αόρατες ουλές. Πως ο κόσμος μπορεί να αλλάξει προς το καλύτερο μόνο από όσους δεν προσπαθούν συνειδητά για αυτό. Και πως τα όποια (ηθικά, ταξικά, πολιτικά, πολιτιστικά, οικονομικά, σεξιστικά...) ξεκάθαρα, τακτοποιημένα, δύο άκρα είναι πλάνη. Περίτεχνα κατασκευάσματα άσκησης εξουσίας. Στην πραγματικότητα, φυσικά, η αληθινή ζωή συμβαίνει πάντα στο ανάμεσα.



Ο Λόρενς, σε αρμονική συνέργεια με τους σεναριογράφους και τους ηθοποιούς του, κοιτάζει κατάματα την επίμονα οικεία, αποπλιστικά ρεαλιστική, διαφορούμενη ποιότητα των χαρακτήρων του. Αφενός την αντικατοπτρίζει στις εικόνες του, κατεβάζοντας δραματικά τους τόνους στα χρώματα. Η Περιοχή 12 είναι, πια, σχεδόν ολοκληρωτικά γκριζα, αμετάκλητα βουτηγμένη στο κάρβουνο των ορυχείων της. Το ίδιο και το (καταπράσινο κατά το Ρος) χειμωνιάτικο τώρα, απογυμνωμένο δάσος της. Αντίστοιχα, η Κάπιτολ και η αρένα παραμένουν μεν πολύχρωμες, αλλά είναι πλέον πολύ πιο σκοτεινές, πασαλειμμένες με γλωμές, σβησμένες, σε αποσύνθεση, θαρρείς, αποχρώσεις. Αφετέρου αντικαθιστά τα με κάμερα στο χέρι, κουνημένα, πανικόβλητα κάδρα του Ρος (που... φλούτاران εύστοχα τη φρίκη της αρένας, χρίζοντας την PG-13) με σταθερά, σίγουρα πλάνα. Έτσι όχι μόνο συλλαμβάνει και το παραμικρό που εκφράζει, βουβά ή μη, το πρόσωπο της φωτισμένης πρωταγωνίστριας του, αλλά και δεν αποστρέφει το βλέμμα από τη βία της ηρωίδας της: το βέλος που βρίσκει στην καρδιά

τον «συμπαίκτη» της άμα τη αφίξει της στην αρένα φεύγει αναμφίβολα εκούσια, από το δικό της τόξο.

Παράλληλα, αν και αυτή τη φορά όλο το χορταστικό ζουμί των περιφερειακών των Κάτνις και Πίτα χαρακτήρων στο βιβλίο δε χωρά στην οθόνη, οι πιο σημαντικοί για τη συνέχεια (Φίνικ, Τζοάνα, Χέβενσμιπ, Σνόου, Γκέιλ και Πριμ) προλαβαίνουν να αφήσουν το στίγμα τους, με δύο - τρεις καίριες σκηνές διαλόγων (του Σνόου με το Χέβενσμιπ, αλλά και την εγγονή του είναι οι πιο χαρακτηριστικοί), καίρια εκτελεσμένες από τους σθεναρούς ερμηνευτές τους. Κανείς, όμως, δε βγαίνει πιο ευνοημένος από το Χέμιτς τού Χάρελσον και την Έφι τής Μπανκς. Η μεν εξανθρωπίζεται επιτέλους, τόσο με την αμηχανία της κατά τη διάρκεια του Θερισμού, όσο, κυρίως, καθώς αποχαιρετά την Κάτνις και τον Πίτα, ομολογώντας με δάκρυα στα μάτια πως τους άξιζε μια καλύτερη τύχη. Και ο δε δίνει απύθμενες αιτίες στον αλκοολισμό του, φωτίζοντας ταυτόχρονα όλο το στοιχειωμένο σκοτάδι της τσακισμένης ψυχής των Φόρων Υποτελείας, με μια απλή και όμως



τόσο ουσιαστική ατάκα: «Από την αρένα δε βγαίνουν νικητές. Βγαίνουν επιζώντες».

Stop. Erase. Rewind. Όλα τα παραπάνω μπορείς να τα προσπεράσεις. Να τα αγνοήσεις. Αρκεί να ξέρεις πως, ναι, αυτό το δεύτερο μέρος αυτής της κινηματογραφικής τετραλογίας είναι ένα προσχεδιασμένο blockbuster - ένα καθαρόαιμο δείγμα σινεμά διασκέδασης. Είναι, όμως, ό,τι καλύτερο μπορεί να σου προσφέρει αυτό το τελευταίο. Επικό. Συναρπαστικό. Ακαταμάχητα συγκινητικό (όταν υψώνονται τα φιλημένα τρία δάχτυλα του χεριού ή όταν η ηλικιωμένη παίκτρια Μαγκς, με ένα σιωπηλό, αποχαιρετιστήριο φιλί, πάει να συναντήσει την ομίχλη). Με διακριτικό, αλλά καταλυτικό χιούμορ, να αποκρυσταλλώνει το δράμα. Σασπένς που σου τρώει απολαυστικά τα σωθικά. Απρόβλεπτη, εθιστική εξέλιξη (ακόμα και εγώ που έχω ξεκοκαλίσει τις τα βιβλία πιάστηκα εξ απροόπτου). Και μια επιβλητική, ήδη οσκαρούχο πρωταγωνίστρια, που όσα βραβεία και να πάρει στην καριέρα της, λίγα θα είναι.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ναι, ναι, ναι! Μην κάνεις το λάθος και αγνοήσεις αυτή τη «Φωτιά», όπως αγνοήθηκαν οι (κατώτεροί της) «Αγώνες Πείνας», που έσκισαν παντού πλην του... Ελληνιστάν. Όπως είπε και η περίφημη κριτικός των New York Times, Μανόλα Ντάργκις, «δεν αποτελεί ένα σπουδαίο έργο Τέχνης, αλλά είναι μια ικανή, συναρπαστική ταινία και καταφέρνει κάτι στο οποίο αποτυγχάνουν καλύτερες, καλλιτεχνικά πιο αξιοσημείωτες ταινίες: μιλά για τη στιγμή της στο χρόνο (It speaks to its moment in time)».

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)



Η ΤΕΛΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ (2013)

(LA GRANDE BELLEZZA)

Είδος

Δραματική Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Πάολο Σορεντίνο

Καστ

Τόνι Σερβίλο,
Σαμπρίνα Φερίλι,
Κάρλο Βερντόνε,
Κάρλο Μπουτσιρόσο,
Ιάια Φόρτε

Διάρκεια

142'

Διανομή

FEELGOOD

CONTROVERSY



Δύο αντίπαλες, διχαστικές κριτικές.

Ποια είναι για σένα; Τολμάς να δεις ή να μη δεις την ταινία αυτή; Ποιον από τους δύο θα δείρεις, αφού πας σινεμά; Το FREE CINEMA σε βάζει στο δύσκολο ρόλο του τελικού κριτή!

του Ηλία Φραγκούλη



Συγγραφέας της μιας επιτυχίας και, πλέον, media celebrity που βολοδέρνει στα κοσμικά parties της σημερινής Ρώμης, αναζητά την «τέλεια ομορφιά» της έμπνευσης, των συναισθημάτων, της ζωής.

Όπως συνέβη και με την προηγούμενη ταινία του Σορεντίνο («Εκεί που Χτυπά η Καρδιά μου»), η αντοχή μου έφτασε τα όριά της πριν το φινάλε! Εάν δεν ήταν επαγγελματική η υποχρέωση, ούτε και την «Τέλεια Ομορφιά» θα ήθελα να δω ολοκλήρη. Το φιλμ το ολοκλήρωσα σε... δύο μέρη, δε γίνονταν διαφορετικά. Όχι εξαιτίας της μεγάλης διάρκειας, όμως. Βλέπεις, το βασικό ελάττωμα ετούτης εδώ της ταινίας δεν είναι κάποια μορφή πλήξης, αλλά το ότι... δεν έχει να πει απολύτως τίποτα. Ή λέει πάρα πολλά για το απόλυτο τίποτα! Σοβαρό το πρόβλημα και στις δύο περιπτώσεις.

Μετά το τέλος, προσπαθούσα να καταλάβω γιατί η «Τέλεια Ομορφιά» διαρκούσε 142 λεπτά. Θα μπορούσε να είναι μια μικρού μήκους ταινία και να «λέει» τα ίδια ακριβώς πράγματα. Θα μπορούσε να είναι και ένα εξάωρο «έπος», αλλά και πάλι... θα «έλεγε» τα ίδια πράγματα. Καταλαβαίνεις πού το πάω; Το φιλμ δεν έχει σενάριο. Είναι ένας περίπατος - διαφημιστικής αισθητικής - μέσα στο παρωχημένο lifestyle της γειτονίας, που δεν απέχει πολύ από τα δικά μας πρότυπα εδώ και δύο δεκαετίες, τουλάχιστον. Κοσμικά parties, μόνιμες «γλάστρες» οι οποίες πρωταγωνιστούν σε αυτά, extravagant προκλήσεις, καλλιτεχνικοί μαϊντανοί, νεαρές starlets και

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Είναι ένα πουρό, δηθενιάρης συγγραφέας, που τον καλούν σε όλα τα πάρτι της Ρώμης. Και πηγαίνει. Αυτό.



θύματα του botox, απομεινάρια της Μαφίας ή της αριστοκρατίας, αδηφάγα media και κάτι λογοτεχνίζουσες «προσωπικότητες» που μπαίνουν παντού ως μπαλαντέρ και άλλοθι ποιότητας, ακριβώς όπως συμβαίνει με τον κεντρικό ήρωα, τον Τζεπ Γκαμπαρντέλα.

Ο Τζεπ έχει γράψει ένα βιβλίο, έχει «κάνει την καλή», έχει εισχωρήσει σε αυτόν τον κόσμο και εξαργυρώνει επί σειρά ετών το πνεύμα που τους πούλησε με ένα μέρος από τη χλιδή της upper class νυχτερινής Ρώμης. Ως σκιαγράφηση, κουβαλάει μέσα του όλα τα κλισέ του μοναχικού, σε αδιέξοδο, τραυματισμένου στην καρδιά χαρακτήρα, με ένα «μυστικό» από το παρελθόν που τον έχει βυθίσει στην απόλυτη απάθεια. Σε όλη τη διάρκεια του φιλμ, «το ψάχνει», το αποκαλεί «τέλεια ομορφιά» και αν δεν το βρει, δε θα ζήσει ποτέ ξανά τη γαλήνη ή δε θα ξαναβρεί τη μούσα του. Επόμενο party...

Η μεγαλομανία του Σορεντίνο είναι ορατή από τα πρώτα πλάνα, μέσα από μια (μάλλον άκυρη) οπερετική εισαγωγή, με το θάνατο ενός Ιάπωνα τουρίστα. Συνεχή cut, πήγαινε έλα γερανών και Steadicam, η αίσθηση ότι παρακολουθείς ένα τεράστιο διαφημιστικό promo, αλλά δεν αντιλαμβάνεσαι ποιο είναι το «προϊόν»... Κάπως έτσι, φαντασμαγορική και ακόμη πιο φασαριόζικη είναι η σκηνή του πρώτου party η οποία ακολουθεί και, 12 λεπτά αργότερα, σου επιδεικνύει και τον τίτλο του φιλμ, δίπλα σε μια τεράστια επιγραφή του Martini (εδώ, τουλάχιστον, ξέρεις τι «ψώνισες»). Επόμενο party...

Δεν αργείς να καταλάβεις ποιες είναι οι... θρασύτατες προθέσεις του Σορεντίνο με την «Τέλεια Ομορφιά»: ονειρεύεται - ή, ακόμη χειρότερα, νομίζει πως κάνει - τη «Dolce Vita» των zeroes! Ναι, κι εκείνο το φελινικό αριστούργημα για το υπαρξιακό κενό μιας



κοινωνίας μιλούσε και έσταζε πικρία μηδενισμού δίχως λυτρωμό για το χαρακτήρα του Μαρτσέλο Ρουμπίνι. Στα 1960, όμως, υπήρχε ένα κάποιο νόημα, μερικές αλήθειες, μια «φαντασμαγορία» ακόμη και στην παρακμή του όλου μωσαϊκού σεκάνς και ανθρώπων, που στροβιλιζόνταν γύρω από τη γοητευτική (και εκμεταλλεύσιμη) φιγούρα του Μαρτσέλο Μαστρογιάνι. Σήμερα, τι; Η αντιγραφή σε πιο φαντεζί τετραχρωμία, για μια γενιά δίχως μνήμη, επίπεδο και μόρφωση; Με κάθε αναφορά στο κλασικό έργο του παρελθόντος να φαντάζει ανυπόφορα προκάτ (ειδικά τα ψήγματα φοβίας προς τον καθολικισμό); Πόσα... επόμενα parties χρειάζονται για να νιώσεις την αδιαφορία του λαϊκισμού που ντύνει με κομπό περιτύλιγμα τσιτάτων και εικόνων ο Σορεντίνιο;

Μόνος κερδισμένος η Αιώνια Πόλη, που καλεί τους τουρίστες να γνωρίσουν αξιοθέατα, να ονειρευτούν πως υπάρχουν βεράντες με θέα - πιάτο το Κολοσσαίο, κλειδιά

τα οποία ανοίγουν κάθε πόρτα που πίσω της κρύβει μνημεία και έργα τέχνης, stars του σινεμά (όπως η Φανί Αρντάν) που βολτάρουν μόνοι τις νύχτες... Μόνο τουρισμός. Δίχως ψυχή. Και κάτι ψηφιακά φλαμίνγκο! Που πετάνε. Και φεύγουν. Ας άνοιγαν, έστω, το ράμφος τους κι ας μας έλεγαν κάτι γι' αυτή την «τέλεια ομορφιά». Θα ήταν μια καλοδεχούμενη, σουρεάλ «λύση» σε όλο αυτό το μαρτύριο.



του Δημήτρη Δημητρακόπουλου



Είναι πολύ εύκολο να παρομοιάσεις την «Τέλεια Ομορφιά» του Σορεντίνου με τη «Γλυκιά Ζωή» του Φελίνι. Για την ακρίβεια, ίσως είναι και το αυτονόητο, καθώς ο Σορεντίνου ουσιαστικά δημιουργεί με το φιλμ του τον καθρέφτη εκείνης της κλασικής ταινίας. Η Ρώμη είναι και στα δύο η σίγουρη πρωταγωνίστρια, όμως, η διαφορά έγκειται στο γεγονός ότι ο Σορεντίνου κινηματογραφεί μια παρηκμασμένη πόλη, δέσμη του ένδοξου παρελθόντος της και η οποία αγνοεί τυφλά την πτώση της. Η «τέλεια ομορφιά» της πόλης μπορεί μεν να είναι ικανή να προκαλέσει το σταμάτημα των χτύπων της καρδιάς ενός Ιάπωνα τουρίστα (στην αρχή της ταινίας) αλλά μπορεί με την ίδια ευκολία να δημιουργήσει και την υπαρξιακή κρίση του Τζεπ Γκαμπαρντέλα. Ας αφήσουμε στην άκρη, λοιπόν, τη νοσταλγία του Φελίνι.

Συνεχίζοντας τις συγκρίσεις, θα μπορούσε να πει κανείς ότι η ταινία είναι και το παραμορφωμένο είδωλο αυτού που επεδίωξε να κάνει ο Γούντι Άλεν με τα «Μεσάνυχτα στο Παρίσι» του. Και στις δύο περιπτώσεις, η ίδια η προσωπικότητα της πόλης είναι εκείνη που γεμίζει και τραβάει την προσοχή σε κάθε καρέ με τη λάμψη και το σκοτάδι της. Εκεί, όμως, που η ταινία του Άλεν ρίχνει σε όλα τα πράγματα τη χρυσόσκονη της νοσταλγίας, ο Σορεντίνου κατηγορεί αυτή τη νοσταλγία για τη νωθρότητα του παρόντος. Η πόλη και οι κάτοικοί της δεν είναι παρά ένα φάντασμα του παρελθόντος της, μιλώντας για τα πάντα χωρίς να λένε ουσιαστικά τίποτα.

Ο Τόνι Σερβίλο είναι ο Τζεπ Γκαμπαρντέλα, συγγραφέας ενός και μόνο βιβλίου, γνωστός bon viveur και θαμώνας ξέφρενων parties, τον οποίο γνωρίζουμε την ημέρα των 65ων



γενεθλίων του. Μέλος κι αυτός ενός υποκριτικού κύκλου που επιδίδεται σε ψευτοφιλοσοφικές συζητήσεις με ένα ποτό στο χέρι, μανιώδεις χορευτικές φιγούρες και «τρενάκια» με τα απομεινάρια των party animals που προσπαθούν να διατηρήσουν τη χαμένη αίγλη, αποφασίζει ότι ίσως έφτασε η στιγμή να έρθει αντιμέτωπος με την πραγματική κατάσταση των πραγμάτων.

Στα 140 λεπτά που ακολουθούν, ο Σορεντίνο αντιστρέφει τις τακτικές των πρωταγωνιστών του και φαίνεται σα να μην λέει τίποτα ενώ την ίδια στιγμή μπορεί να μιλάει για τα πάντα. Μέσα σε σχεδόν δύομισι ώρες, ο Γκαμπαρντέλα θα περιπλανηθεί σε όλες τις γωνιές της Ρώμης, θα συναντήσει παλιούς φίλους, θα έρθει κοντά με μια ώριμη stripper που στα 42 της δε λέει να απαγκιστρωθεί κι εκείνη από το παρελθόν της, θα γνωρίσει τον μελλοντικό (σύμφωνα με τις φήμες) Πάπα και μια σύγχρονη Μητέρα Τερέζα, που θα τον ρωτήσει την πιο κρίσιμη ερώτηση της

ζωής του ή θα συναντήσει τη Φανί Αρντάν στα στενά της Ρώμης, σε ένα φρέσκο cameo που λειτουργεί άψογα μέσα στην ατμόσφαιρα της πόλης. Και θα αναγκαστεί να παραστεί σε περισσότερες από μία κηδείες. Ίσως η ταινία είναι μισή ώρα μεγαλύτερη από όσο θα χρειαζόταν πραγματικά, όμως, η φλυαρία είναι τελικά ανώδυνη (ίσως και επιβεβλημένη), καθώς, κατά μία έννοια, είναι ενδημική της ίδιας της φύσης τού σκηνοθέτη και των συντελεστών, ακόμα ένα ελάττωμα που συμπληρώνει την εικόνα της τέλει (ή και όχι) ομορφιάς.

Σε όλα αυτά, ο Τόνι Σερβίλο δίνει τον καλύτερό του εαυτό, ξεφεύγει από μανιέρες ή καρτουνίστικες εκφράσεις και δημιουργεί έναν απτό, αληθινό χαρακτήρα που προσωποποιεί ολόκληρη τη Ρώμη και την τωρινή της κατάσταση. Ο σκηνοθετικός φακός γίνεται το ίδιο το βλέμμα του και όλο το βάρος τού παρελθόντος τού ήρωα γίνεται φανερό μέσα από τα συνεχώς κινούμενα πλάνα και



τη διάχυτη θλίψη, παρά τη λάμψη. Δε θα χρειαζόταν να έχει καν όνομα, καθώς αυτό που προσωποποιεί ξεφεύγει από τον συγκεκριμένο χαρακτήρα ενός και μόνο ανθρώπου.

Με πανοραμικά, κινούμενα πλάνα και οπερετικές μελωδίες που προσδίδουν στη Ρώμη μια φανταστική υπόσταση πόλης χαμένης στο χρόνο (σχεδόν όπως ο Αλέν Ρενέ κινηματογράφησε με λεπτομέρεια το άχρονο παλάτι του στο «**Πέρνσι στο Μαρίενμπαντ**»), ο Σορεντίνο δεν μπορεί παρά να φανερώσει την αντικειμενική γοητεία της πόλης στον τρόπο που την κινηματογραφεί. Γοητεία, όμως, που τη γεμίζει με πίκρα όταν ο Γκαμπαρντέλα ομολογεί: «Αυτά τα τρενάκια των parties είναι τα πιο αγαπημένα μου σε όλη την πόλη επειδή δεν οδηγούν πουθενά...». Ο Σορεντίνο, εξάλλου, δεν αποποιείται την κωμική πλευρά τής κατάστασης. Τη λούζει, όμως, μέσα σε τέτοια θλίψη που το γέλιο δεν είναι μονόδρομος.

Η «Τέλεια Ομορφιά» κλείνει με τα end credits να πέφτουν πάνω σε μια πλωτή περιπλάνηση στη Ρώμη, ένδειξη ότι ίσως το μέλλον επαναφέρει στην Αιώνια Πόλη τη χαμένη αίγλη. Το τοπίο παραμένει πανέμορφο. Το μόνο που απομένει είναι, τελικά, το τρένο να βρει τον προορισμό του. Το τι θα μεταφέρει, βέβαια, σε εκείνον τον προορισμό είναι μία συζήτηση διαφορετική μέσα στο μυαλό του κάθε θεατή. Και αυτή είναι η πραγματική δύναμη της ταινίας.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page



Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (2013)

(THE FIFTH ESTATE)



Είδος

Δραματικό Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Μπιλ Κόντον

Καστ

Μπένεντικτ Κάμπερματς,
Ντάνιελ Μπρουλ,
Ντέιβιντ Θιούλις

Διάρκεια

128'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Μυθιστορηματική προσέγγιση του ανθρώπου που ίδρυσε τον περιβόητο διαδικτυακό οργανισμό WikiLeaks, που συντάραξε την υψήλιο δημοσιεύοντας αλογόκριτα απόρρητα έγγραφα της αμερικανικής κυβέρνησης (και όχι μόνο) - και θέτοντας υπό σοβαρή αμφισβήτηση το τι ακριβώς εστί ελευθερία τού λόγου.

Ο (δικαίως) πιο πολυσυζητημένος, πολυγραφότατος ηθοποιός της χρονιάς, Μπένεντικτ Κάμπερματς («Sherlock», «Star Trek: Into Darkness»), ενσαρκώνει μια από τις πιο σφόδρα αμφιλεγόμενες προσωπικότητες της νεότερης ιστορίας, τον Τζούλιαν Ασάντζ. Αν αυτός δεν είναι ο μόνος, τότε σίγουρα είναι ο πιο σημαντικός λόγος για να δεις αυτή την ταινία. Με τη βοήθεια του σκηνοθέτη του, που του δίνει τον απαραίτητο χώρο και χρόνο, μη χάνοντας στιγμή την επαφή της κάμεράς του με τα - εύγλωττα ακόμα και στις σιωπές τους - δαιμόνια εκφραστικά του μέσα (βασικά του προσώπου και των χεριών του), αλλά μηδαμινή συμβολή από το σενάριο, ο Κάμπερματς καταφέρνει να δώσει (γήινη) υπόσταση στις λεπτές, εύθραυστες ισορροπίες τού χαρακτήρα ενός προφανώς, παθολογικά νάρκισσου, αλλά και αναμφίβολα χαρισματικού, οραματιστή. Ακαταμάχητα γοητευτικός και παραδόξως, ταυτόχρονα, αβάσταχτα αντιπαθής, ο Ασάντζ τού Κάμπερματς δεν είναι ήρωας, ούτε αντι-ήρωας, ούτε μεσσίας, ούτε διάβολος. Είναι απλά ένας εκτός μέσου όρου, οικεία ατελής όμως, παθιασμένος άνθρωπος, που έγινε αφορμή για να ξεκινήσει μια πολύ σοβαρή, επίκαιρη συζήτηση για το πού σταματά η ελευθερία τού λόγου και της διαφανούς διακίνησης πληροφοριών και πού αρχίζει η καταπάτηση του αναφαίρετου δικαιώματος των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων.

Δυστυχώς, κατά τα άλλα, αυτό το φιλμ δεν καταφέρνει να γίνει ανάλογη αφορμή για έστω μια (πλην της περί ερμηνευτικής δεινότητας του πρωταγωνιστή του) σοβαρή συζήτηση.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Πήγα να δω Ντέιβιντ Μπούι, αλλά σκάσανε κάτι χακεράδες, τύπου βιογραφία, με μυστικές υπηρεσίες από δίπλα, μπέρδεμα, ρε φίλε, δεν το έχω με πολιτική και τεχνολογία.



Γεγονός για το οποίο φταίει σχεδόν αποκλειστικά το σενάριο του εξαιρετου τηλεοπτικού σεναριογράφου, Τζος Σίνγκερ («The West Wing», «Fringe»), που, διασκευάζοντας όχι ένα, αλλά δύο (!) βιβλία («Inside WikiLeaks: My Time with Julian Assange at the World's Most Dangerous Website» και «WikiLeaks: Inside Julian Assange's War on Secrecy») πέφτει στη λούμπα, στην οποία πέφτουν όλο και πιο συχνά, επικίνδυνα, οι «βασισμένες σε αληθινή ιστορία» ταινίες. Πρόκειται για τη λούμπα / παγίδα, που τις παραπλανεί στο να πιστέψουν πως οφείλουν να μείνουν πιστές στο τι πραγματικά συνέβη, καλύπτοντας κάθε πτυχή του. Αυτή, όμως, είναι δουλειά των ιστοριογράφων ή των δημιουργών ντοκιμαντέρ. Δεν είναι δουλειά τού σινεμά μυθοπλασίας. Αυτό δεν είναι υποχρεωμένο να κάνει τίποτα, παρά να εμπνευστεί από την πραγματικότητα, να τη σχολιάσει ή να την ερμηνεύσει, μέσω απτών, προς ταύτιση χαρακτηριστών, που θα μας κάνουν να νοιαστούμε και να τους ακολουθήσουμε στα πάθη, τα

λάθη, τις χαρές και τις λύπες τους. Όπως είπε ο V στο «V For Vendetta», «οι καλλιτέχνες χρησιμοποιούν ψέματα για να πουν την αλήθεια. Ναι, δημιούργησα ένα ψέμα. Επειδή, όμως, το πίστεψες, ανακάλυψες κάτι αληθινό για τον εαυτό σου».

Έτσι, ο Κάμπερματς προσπαθεί. Το ίδιο και ο Κόντον. Πέραν της προσεχτικής, ευαίσθητης παρατήρησης του πρωταγωνιστή του πετυχαίνει επίσης να μεταφράσει σε κατανοητή για τον μέσο θεατή γλώσσα, τα όσα περίπλοκα, άυλα συμβαίνουν στον κυβερνοχώρο: οι servers του WikiLeaks μεταμορφώνονται σε αμέτρητα παλιομοδίτικα γραφεία, στοιχισμένα σε ένα αχανές, φαινομενικά ανοχύρωτο δωμάτιο. Όταν το δεξί χέρι τού Ασάνζ, Μπεργκ (Μπρουλ), τους κλείνει, «δολοφονώντας» το site, τον βλέπουμε να κάνει γυαλιά καρφιά τα εν λόγω γραφεία, σπάζοντας ή πυρπολώνοντας γραφομηχανές, computer και συρτάρια, ώστε να αντιληφθούμε ακριβώς πώς αισθάνεται ο Ασάνζ μόλις συνειδητοποιεί τι συμβαίνει και (φαντάζεται πως) στέκει



συντετριμμένοι σε έναν τόπο ολοκληρωτικής καταστροφής. Μάταια, όμως.

Με τη μανία του να πει όλη την ιστορία, ο Σίνγκερ κατακερματίζει την αφήγηση σε πολλές διαφορετικές απόψεις, πολλών διαφορετικών ηρώων, μην επιτρέποντας σε κανένα να αποκτήσει ανθρώπινη υπόσταση και σημασία. Από τον Ασάνζ το μπαλάκι πετιέται άτσαλα σε τρία υψηλόβαθμα στελέχη τής κυβέρνησης και των διπλωματικών, μυστικών υπηρεσιών της (μάλλον, δε διευκρινίζεται ποτέ τι ακριβώς δουλειά κάνουν), και από εκεί στους άλλους δύο σημαντικούς συνεργάτες τού WikiLeaks, Μάρκους και Μπριγκίτα. Όλοι τους, όμως, παραμένουν εξωφρενικά μονοδιάστατοι και περαστικοί, ανίκανοι να δηλώσουν τίποτε περισσότερο από το όνομα το δικό τους και του (δόλιου) ηθοποιού που αναλώνεται αναίτια στην ερμηνεία τους (Λόρα Λίνεϊ, Στάνλεϊ Τούτσι, Άντονι Μάκι, Πίτερ Καπάλντι, Νταν Στίβενς, Μόρις Μπλάμπροϊ, Καρίς Βαν Χάουτεν). Και η δική τους... ανυπαρξία, δε συγκρίνεται με εκείνη, την ουσιαστικά ανάλογη, ασυγχώρητη τού Μπεργκ που, αν και μετράει επί της οθόνης τον μετά τον Ασάνζ αμέσως περισσότερο χρόνο, διατηρεί μέχρι τέλος τόσο το χαρακτήρα του, όσο και τα κίνητρα της σχέσης του με τον τελευταίο, εκνευριστικά άλυτο αίνιγμα. Άντε μετά να σου καεί καρφί

για το τι πέτυχε ή δεν πέτυχε αυτός ο εκκεντρικός ασπρομάλλης τύπος, και τι τέλος πάντων είναι η «πέμπτη εξουσία» (του πρωτότυπου τίτλου)...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν δεν πωρώνεσαι με Κάμπερματς, δεν αναζητάς καλύτερα κανένα ντοκιμαντέρ; Το «We Steal Secrets: The Story of WikiLeaks» πολύ καλύτερο μου κάνει. Εκτός αν έχεις όρεξη να παίξεις «πού έχουμε ματαδεί ή θα δούμε τους λιγότερο διάσημους πρωταγωνιστές του 'The Fifth Estate'». Spoiler alert! Στο «Hurt Locker» το Μάκι, στο «Doctor Who» τον Καπάλντι, στο «Downton Abbey» το Στίβενς, στο «Τρέξε Λόλα, Τρέξε» τον Μπλάμπροϊ και στο «Game of Thrones» τη Βαν Χάουτεν.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

FOLLOW

**FREE
CINEMA**





DIANA (2013)



Είδος

Βιογραφικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Όλιβερ Χιρσμπίγκελ

Καστ

Ναόμι Γουάτς,
Ναβίν Άντριους,
Τζούλιετ Στίβενσον,
Ντάγκλας Χοτζ

Διάρκεια

113'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Η έντονη ερωτική ιστορία - και το άδοξο τέλος της - που έζησε η πριγκίπισσα Νταϊάνα τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής της με έναν Πακιστανό καρδιοχειρουργό, ο οποίος δεν άντεξε το σφυροκόπημα των paparazzi.

Η «Diana», όπως τη σκηνοθέτησε ο Όλιβερ Χιρσμπίγκελ, έχει χάσει δύο ευκαιρίες: Να είναι ένα σοβαρό δράμα για το πώς επηρεάζεται από τη διαρκή έκθεση η σύνθετη ζωή μιας διάσημης γυναίκας ή, σε εντελώς αντίθετο τόνο, να γίνει μια ένοχη απόλαυση camp κουτσομπολιού, τύπου «Lifestyles of the Rich and Famous» με βασιλικό background. Η επιτυχία της προ δεκαετίας «Πτώσης» μοιάζει μακρινό παρελθόν (ή ευτυχής σύμπτωση) για τον Γερμανό σκηνοθέτη, αφού ο Χιρσμπίγκελ στη συνέχεια σκηνοθέτησε την ανούσια «Εισβολή» και τώρα τη «Diana» που ξεπερνά τα όρια της υπομονής του θεατή.

Κακογραμμένη (το σενάριο του Στίβεν Τζέφρις θα έπρεπε να διδάσκεται ως παράδειγμα προς αποφυγήν) και απλοϊκή πέρα από κάθε φαντασία, η ταινία αφαιρεί το όποιο στοιχείο πολυπλοκότητας από την προσωπικότητα της Νταϊάνα, κάνοντάς τη να φαίνεται ερωτοχτυπημένη έφηβη, που φέρεται σαν Κατίνα και έχει φιλανθρωπική δράση επειδή θέλει «παγκόσμια ειρήνη», σαν κάποιες άλλες εστεμμένες, αυτές των καλλιστείων. Η κόντρα με το παλάτι, το διαζύγιο με τον Κάρολο, η εγκατάλειψη της πιθανότητας να γίνει βασίλισσα, η σχέση με τα παιδιά της, περνούν ξώφαλτσα, σαν περιφερειακά γεγονότα σε έναν έρωτα για τον οποίο γνωρίζαμε πολύ λίγα πράγματα. Όχι, πάντως, ότι μάθαμε και πολύ περισσότερα από την κινηματογραφική «Diana».

Αυτό που μαθαίνουμε είναι ότι το ειδύλλιο με τον Ντόντι Αλ Φαγιέντ ήταν απλώς μια κατασκευή της Νταϊάνα, ένα απολύτως κατευθυνόμενο «δώρο» στους paparazzi, προκει-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Πόσο τεκνατζού ήτανε η πριγκίπισσα Νταϊάνα; Γιατί δεν είχε βγει σε τρικάστρο τόσα χρόνια; Τι να κάνει κι αυτός ο Έλτον Τζον; Ο γαμπρός; Μια μανικιουρίστα, παλιά γνωστή, τρελό μωρό;



μένου να προκαλέσει τη ζήλια στον αληθινό της έρωτα, τον Πακιστανό καρδιοχειρουργό Χασνάτ Καν. Επιστήμονας, απλός, με φτηνό αυτοκίνητο, που αγαπάει την jazz και το fast food, ο Καν γοητεύει την πριγκίπισσα με την αφοσίωσή του στην επιστήμη και την ανθρωπιά, σε σημείο που να την οδηγήσει να φοράει μελαχρινές περούκες για να τον συναντήσει κρυφά, να απολαύσει την πρώτη της βόλτα σε jazz club και να μάθει τα είδη αυτής της μουσικής (απορεί βέβαια κανείς σε ποια σπηλιά ζούσε και δεν ήξερε Χριστό μέχρι τότε). Αλλά και να πάθει κρίσεις ζήλειας, απόγνωσης και εξάρτησης από έναν άνθρωπο που δεν ήξερε πώς να χειριστεί την ξαφνική δημοσιότητα και τις επιφυλάξεις της παραδοσιακής του οικογένειας και, τελικά, να αποχωρήσει από τη σχέση.

Οι διάλογοι του ζευγαριού μοιάζουν να έρχονται από το σενάριο τριτοκλασάτης σαπουνόπερας και αν το όνομα της Νταϊάνα δεν ήταν κράχτης, η ταινία πιθανότατα δε θα έφτανε ούτε στο... straight to DVD. Η Ναόμι Γουάτς, μια ηθοποιός μεγάλων ικανοτήτων και ατρόμητη μπροστά σε δύσκολους ρόλους (βλέπε «The Impossible»), εδώ δεν μπορεί να κρύψει την αμηχανία που της προκαλεί το αφελές

σενάριο και η έλλειψη κατεύθυνσης. Το κρεπαρισμένο με λακ μαλλί και το επιτυχημένο χαρακτηριστικό βάδισμα της Νταϊάνα (ειδικά στα πλάνα που τη βλέπουμε από την πλάτη) δεν αρκούν για να χτιστεί χαρακτήρας και το βλέμμα της Γουάτς δείχνει ότι το αντιλαμβάνεται.

EINAI GIA MENA:

Σε ενδιαφέρουν τα βασιλικά κουτσομπολιά; Θα έχεις μάθει αλλού κάτι περισσότερο για τον πριγκηπικό εραστή. Αν έχεις μεγαλύτερες κινηματογραφικές απαιτήσεις, θα λυπηθείς την Νταϊάνα, για το κακό που της επιφύλαξαν η μοίρα και ο Χιρσμπίγκελ, σχεδόν όσο τη μέρα του θανάτου της.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page



ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

